

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w L. (Cypr) złożył do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. domagając się zapłaty kwoty 5.705,15 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu podniósł, że strony zawarły umowę, w ramach której powód świadczył na rzecz pozwanej, na każdorazowe jej zamówienie, usługi w zakresie przewozu drogą morską pomiędzy portami położonymi w Polsce i Szwecji. Pomimo skierowania wezwania do zapłaty pozwana nie uiściła należności za wykonanie czterech przewozów, co zmusiło powoda do wystąpienia na drogę postępowania sądowego.

W dniu 27 sierpnia 2015 r. referendarz sądowy wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt X GNc 1602/15).

W ustawowym terminie pozwana złożyła sprzeciw do nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Żądała oddalenia powództwa i zwrotu kosztów postępowania. Argumentując wskazała, że z zawartej przez nią umowy nie wynika, aby jej stroną była powodowa spółka. Umowa bowiem została zawarta z (...). Na tej podstawie nie można przyjąć, że pozwana zobowiązana jest zapłacić na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 27 lutego 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., występująca jako załadowca, zawarła z (...) z siedzibą w L., jako przewoźnikiem umowę frachtową. Czynności w imieniu i na rzecz przewoźnika wykonywała, jako agent morski, (...) z siedzibą w V. (...).

Przedmiotem umowy było wykonywanie przewozu morzem samochodów ciężarowych i naczep na linii Ś.-Y. i Y. – Ś. oraz Ś. – T. i T. – Ś.. Umowa przewidywała stosowanie oznaczonych w niej stawek frachtowych za przewóz realizowany w okresie od 27 lutego 2014 r. do 28 lutego 2015 r.

Stawkę frachtową ustalono na 162 (...) za rozpoczęty metr długości pojazdu. Tak ustalona stawka wyrażona została w wysokości netto i nie zawierała opłat oraz podatków.

Fracht i inne należności przewoźnika miały być płatne na podstawie wystawionych faktur, w terminie 14 dni, od daty wystawienia faktury.

Ustalono, że suma niezapłaconych faktur w każdym czasie nie mogła przekroczyć 5.000 zł.

Bilet ładunkowy miał zostać sprzedany załadowcy na warunkach umowy wyłącznie na podstawie uprzedniego pisemnego zamówienia, które mogło być złożone w szczególności pocztą elektroniczną, faksem oraz na druku RQ.

Wszelkie dokumenty oraz całość komunikacji i korespondencji związanej z wykonywaniem umowy miała być kierowana do przewoźnika za pośrednictwem (...).

dowód: - umowa frachtowa k. 17-19.

Załadowca drogą korespondencji elektronicznej zamówił u przewoźnika załadunek pojazdu na przewóz realizowany w relacji T. – Ś. w dniu 4 sierpnia 2014 r., wskazując długość pojazdu. Załadowcy wydano kartę pokładową i w związku z przewozem wystawiono fakturę.

dowód: - zlecenie transportowe przekazane elektronicznie k. 25,

- specyfikacja biletów z dnia 5.08.2014 r. k. 24,

- karta pokładowa wraz z biletem k. 26-26v,

- faktura VAT k. 23.

Załadowca drogą korespondencji elektronicznej zamówił u przewoźnika załadunek pojazdu na przewóz realizowany w relacji T. – Ś. w dniu 18 września 2014 r., wskazując długość pojazdu. Załadowcy wydano kartę pokładową oraz bilet i w związku z przewozem wystawiono fakturę.

dowód: - zlecenie transportowe przekazane elektronicznie k. 28,

- specyfikacja biletów z dnia 19.09.2014 r. k. 27v,

- karta pokładowa wraz z biletem k. 29-29v,

- faktura VAT k. 27.

Załadowca drogą korespondencji elektronicznej zamówił u przewoźnika załadunek pojazdu na przewóz realizowany w relacji Ś.-Y. w dniu 21 października 2014 r., wskazując długość pojazdu. Załadowcy wydano kartę pokładową oraz bilet i w związku z przewozem wystawiono fakturę.

dowód: - zlecenie transportowe przekazane elektronicznie k. 31,

- specyfikacja biletów z dnia 22.10.2014 r. k. 30v,

- karta pokładowa wraz z biletem k. 32-32v,

- faktura VAT k. 30.

Załadowca drogą korespondencji elektronicznej zamówił u przewoźnika załadunek pojazdu na przewóz realizowany w relacji Y. – Ś. w dniu 4 listopada 2014 r., wskazując długość pojazdu. Załadowcy wydano kartę pokładową oraz bilet i w związku z przewozem wystawiono fakturę.

dowód: - zlecenie transportowe przekazane elektronicznie k. 34-34v,

- specyfikacja biletów z dnia 6.11.2014 r. k. 33v,

- karta pokładowa wraz z biletem k. 35-35v,

- faktura VAT k. 33.

Załadowca drogą korespondencji elektronicznej zamówił u przewoźnika załadunek pojazdu na przewóz realizowany w relacji Ś. – T. w dniu 2 grudnia 2014 r., wskazując długość pojazdu. Załadowcy wydano kartę pokładową oraz bilet i w związku z przewozem wystawiono fakturę.

dowód: - zlecenie transportowe przekazane elektronicznie k. 37-37v,

- specyfikacja biletów z dnia 3.12.2014 r. k. 36v,

- karta pokładowa wraz z biletem k. 38-38v,

- faktura VAT k. 36.

Karta pokładowa wydawana jest kierowcy samochodu, gdy stawi się w biurze przed wjazdem na prom. Karty pokładowe załączone do pozwu nie zostały zwrócone przewoźnikowi.

dowód: - zeznania świadka A. B. (1) k. 68-69.

Pełnomocnik powodowej spółki dysponując kartą dłużnika skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty, które pozostało bez odpowiedzi.

dowód: - wezwanie do zapłaty z kopia karty księgi nadawczej przesyłek pocztowych

k. 20v-21,

- karta dłużnika k. 20.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Stosunek prawny łączący strony należy identyfikować jako umowę przewozu drogą morską, którego dotyczą przepisy art. 103 i n. kodeksu morskiego. Umowa obejmowała poszczególne rzeczy określone każdorazowo przez załadowcę według rodzaju i miary. Warunki zapłaty zostały określone w umowie z dnia 27 lutego 2014 r.

Zarzut sprzeciwu do nakazu zapłaty sprowadzał się do kwestionowania legitymacji materialnoprawnej powodowej spółki. Pozwana wywodziła, że powód nie jest uprawniony do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem, gdyż nie była stroną umowy frachtowej.

Pozwana nie miała racji. Wprost z umowy zawartej 27 lutego 2014 r. wynika oznaczenie jej stron. Przewoźnikiem jest (...) w L., którego reprezentowała jako agent morski (...) zwanej dalej w umowie jako (...). Niezależnie od tego na biletach otrzymywanych przez kierowców przewożonych samochodów znajduje się oznaczenie powodowej spółki. Stosownie zaś do informacji zamieszczonej na rewersie tych biletów przewoźnikiem jest podmiot wskazany na bilecie (patrz k. 26-26v, k. 29-29v, k. 32-32v, k. 35-35v, k. 38-38v).

Podmiot oznaczony w umowie skrótem (...) występował jako tzw. agent morski. Przepis art. 202 § 1 kodeksu morskiego stanowi, że agent morski jest uprawniony do podejmowania w imieniu armatora zwykłych czynności związanych z uprawianiem żeglugi. W szczególności agent morski jest uprawniony do zawierania w imieniu armatora umów przewozu (art. 202 § 2 k.m.). Powyższe oznacza, że oświadczenia składane przez podmiot oznaczony (...), jako agenta morskiego powoda, spowodowały zawarcie umowy pomiędzy stronami procesu. Dostrzec przy tym należy, że agent morski w imieniu armatora uprawniony jest do inkasowania frachtu oraz podejmowania czynności o charakterze formalnoprawnym związanych z akwizycją ładunku. Oznacza to, że może przyjmować każdorazowe zlecenia przewozu, wystawiać karty pokładowe i bilety ładunkowe, a także wydawać te dokumenty załadowcy. Pozwana nie zakwestionowała, że przewóz potwierdzony dokumentami załączonymi do pozwu, został zrealizowany. Tym samym zobowiązana jest spełnić świadczenie wzajemne, a zatem uiścić fracht.

Należy także dostrzec, że w umowie z dnia 27 lutego 2014 r. wskazano, że całość komunikacji i korespondencji związanej z jej wykonaniem należy kierować do przewoźnika za pośrednictwem (...) (§ 5 ust. 1 umowy – k. 19). Skoro ten podmiot miał pośredniczyć w obiegu korespondencji kierowanej do przewoźnika, to znaczy, że sam takiej roli nie pełnił. Chybione jest zatem stanowisko pozwanej, że zapłaty za przewóz promami m/f Galileusz, m/f J. Ś., m/f K. mogłyby domagać się podmiot oznaczony skrótem (...).

Załączone do pozwu dokumenty przewozowe, wsparte zeznaniami świadka A. B. (2), w sposób dostateczny potwierdzają zawiązanie przez strony stosunku zobowiązaniowego oraz wykonanie przez powoda, jako przewoźnika, obowiązku umownego. Tym samym należało uznać, że zaktualizował się obowiązek zapłaty frachtu przez pozwaną. Żądanie pozwu stanowi ekwiwalent wykonanego świadczenia powoda. Zarówno wysokość dochodzonego wynagrodzenia (frachtu), jak i warunki jego zapłaty odpowiadają ustalonym w umowie. Dostrzec przy tym należy, że nie były one kwestionowane przez pozwaną.

Zeznania świadka A. B. (2) pozostają wewnątrznie spójne, są logiczne, a przy tym korespondują z dowodami z dokumentów. Nie ma przy tym żadnych innych dowodów, które mogłyby poddawać te zeznania w wątpliwość. Tym samym sąd uznał je za przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych.

Zapłata frachtu miała nastąpić w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury. Wobec tego, że płatności nie nastąpiły w w/w terminie pozwana popadła w opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego i zobowiązana jest zapłacić odsetki ustawowe według prawidłowych wskazań pozwu. W tym zakresie podstawę prawną roszczenia stanowił przepis art. 481 § 1 k.c. Stanowi on, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Kierując się wyrażoną w Kodeksie postępowania cywilnego, w zakresie kosztów procesu, zasadą odpowiedzialności za jego wynik oraz mając na uwadze, że powód w całości utrzymał się ze swoim żądaniem, na podstawie art. 98 § 1 i 3 tegoż kodeksu, należało kosztami poniesionymi przez powoda obciążyć jego przeciwnika procesowego. Na koszty te składała się opłata od pozwu (250 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone stosownie do § 6 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (T.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Nieskomplikowany w ujęciu faktycznym i prawnym charakter sprawy, nie wymagał nakładu pracy pełnomocnika uzasadniającego przyznanie wynagrodzenia w stawce przekraczającej minimalną.